

Tu ești cu mine

Tu ești cu mine

Știind că Domnul este prezent în viața noastră și în împrejurările noastre, suntem fericiți. Pe de o parte, suntem cetățeni ai cerului și savurăm deja acum binecuvântările noastre cerești care ne sunt dăruite prin har; pe de altă parte, suntem încă în această lume, adică trăim în împrejurări care aduc cu sine multiple și diferite probleme.

Noi nu suntem părăsiți în aceste situații și greutăți. Probabil, câteodată ni se pare că suntem părăsiți, pentru că nu ne sprijină nici un om și calea a devenit singuratică. Dar Unul, Domnul nostru preaiubit, nu ne lasă niciodată singuri. David a experimentat acest lucru și de aceea a putut spune: „Chiar dacă aş umbla prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău” (Psalm 23.4).

„Tu ești cu mine” – această experiență au făcut-o în trecut nenumărați oameni. Această experiență o putem face și noi astăzi. Domnul vine în situațiile noastre pentru a avea acolo părtășie cu noi. Prorocul Isaia cunoaștea și el ceva din aceasta și de aceea a putut scrie un cuvânt minunat: „În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat și Îngerul dinaintea feței Lui i-a salvat” (63.9). Cine este acest înger dinaintea feței Sale? Nu este altul decât Preaiubitul nostru Domn. El ia parte la situațiile noastre, El simte cu noi, suferă împreună cu noi, El face strâmtorarea noastră ca fiind a Lui. Ce Domn!

Poate câteodată gândim că Domnul este înălțat în cer peste toate situațiile, în timp ce noi trebuie să luptăm aici, pe pământ. Desigur, într-un anume sens, așa este, pentru că Domnul a părăsit acest pământ, pe care a suferit atât de mult, și acum este proslăvit la dreapta lui Dumnezeu. Dar pe de altă parte, putem să știm că El ne este foarte aproape în toate situațiile vieții. Putem să-L simțim în fiecare zi în situațiile vieții.

„În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat”. Domnul Isus ne poate înțelege și împărtăși durerea cu totul altfel decât oamenii, pentru că El face necazul nostru ca fiind al Său. Oamenii se pot pune în situația altuia numai condiționat. Domnul Isus o poate face într-un mod desăvârșit - și El o face. El a fost ca om pe acest pământ și a trăit printre oameni. El nu doar a venit pe pământ pentru a muri pe cruce (deși acesta a fost scopul cel mai mare al venirii Sale), ci a venit și pentru a fi ispitit în toate ca noi, în afară de păcat. În Evrei capitolul 4, ni se arată că El a fost ispitit și de aceea poate avea milă de slăbiciunile noastre.

Domnului Isus nu îi este niciodată milă de păcatele noastre. Dar El știe ce înseamnă să fii obosit, flămând, dezamăgit, El cunoaște lacrimile și singurătatea. El se poate pune în situația unui copil, pentru că El Însuși a fost copil. El știe ce gânduri are un tânăr, pentru că El Însuși a fost un tânăr. El îi înțelege și pe maturi în simțămintele lor.

Savurarea prezenței Sale este ceva mareț, ceva care cunosc numai copiii lui Dumnezeu. Deseori dorim să ne ia problema, dar modul Său de lucru este altul. El nu ia imediat greutatea, ci El Însuși vine la noi pentru a ne ajuta în necaz. Vom explica aceasta prin două exemple din Vechiul Testament și două din Noul Testament.

1. În Exod capitolul 3, ni se relatează cum l-a ajutat Dumnezeu pe poporul Său care suspina sub sclavia egipteană. Dumnezeu a văzut în-tristarea poporului, a auzit strigătele lui și a cunoscut durerile lui. Să fie oare astăzi altfel? Domnului nostru nu-i scapă nimic. El ne vede, ne aude și ne cunoaște.

În Deuteronom 33.16, citim că Dumnezeu locuia în rugul aprins de unde i-a vorbit lui Moise. Rugul aprins este o imagine a lui Israel în necaz și suferință. Acolo locuia Dumnezeu, adică El era în imediata apropiere a poporului Său. Tot atât de aproape este El astăzi și de noi.

2. În Daniel capitolul 3, avem relatarea despre cei trei prieteni în cuptorul aprins. Într-adevăr, o încercare mare pentru cei trei bărbați! Vor rămâne statornici? Îi va ocroti Dumnezeu de dogoarea cuptorului? Se părea că Dumnezeu tăcea. Deodată s-a aflat cu ei un al patrulea bărbat, în care îl putem recunoaște pe Domnul Isus. Domnul le-a dat acelor bărbați nu numai putere să reziste, ci El Însuși a venit la ei în mijlocul focului. Nu experimentăm și noi aceasta? Se pare că nimeni nu ne ajută și apoi recunoaștem dintr-o dată în încercare că Domnul este cu noi.

3. În Marcu capitolul 4, ne este descrisă trecerea pe mare a ucenicilor. Cine era cu ei? Domnul Isus. Pot avea loc atunci furtuni? O, da! Prezența Sa nu înseamnă că nu pot veni nici un fel de greutăți. Din contră, s-a iscat o furtună mare. Ucenicii s-au speriat. Iar Domnul? El dormea liniștit. Necazul nu-L putea neliniști.

În viața noastră există multe lucruri care ne înfricoșează și ne îngrijorează. Câteodată, valurile sunt foarte mari. Ce bine că știm atunci că îl avem în corabia vieții noastre pe Acela pe care nu-L pot neliniști împrejurările! Să învățăm din liniștea Sa și să ne liniștim și noi!

4. În 2 Timotei capitolul 4, Pavel scrie despre audierea sa în fața justiției romane. În jurul bătrânului apostol s-a făcut liniște. Toți cei din Asia l-au părăsit. Nu era un motiv de resemnare? Nici urmă de resemnare! Pavel știa pe cine se poate sprijini, cine este cu el; de aceea spune: „Domnul a fost alături de mine și m-a întărit”.

În viețile multor copii ai lui Dumnezeu este singurătate. Dar Unul este întotdeauna cu noi. El nu ne poate nici lăsa, nici părăsi. Aceasta ne dă curaj și putere.

Pentru Domnul Isus nu este nici un necaz prea mare sau prea mic, nici o problemă prea simplă sau prea complicată. El vrea să ne arate clar prezența Sa în toate situațiile vieții noastre. El este cu noi.